

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci navrhovatelů: **a) P. L., b) Ing. M. M.**, oba zastoupeni Mgr. Tomášem Erbákem, advokátem se sídlem Maislova 38/15, 110 00 Praha 1, proti odpůrci: **Obec Vysoký Újezd**, zastoupenému JUDr. Miroslavem Zemanem, advokátem se sídlem Lidická 28, 150 00 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) F. K., 2) T. K.**, oba zastoupeni prof. JUDr. Zbyňkem Kiesewetterem, DrSc., advokátem se sídlem Nad Šárkou 58, Praha 6, **3) L. K., 4) A. K., 5) M. F.**, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy,

t a k t o :

- I. **Návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 ze dne 14. 11. 2013 - Změna č. 4 územního plánu obce Vysoký Újezd, s e z a m í t á.**
- II. **Navrhovatelé j s o u p o v i n n i společně a nerozdílně zaplatit odpůrci na nákladech řízení částku 6 800 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám JUDr. Miroslava Zemana, advokáta.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Návrh

Navrhovatelé se domáhají zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 ze dne 14. 11. 2013, jímž byla vydána Změna č. 4 územního plánu obce Vysoký Újezd (dále jen „změna územního plánu“ nebo „předmětná změna“ či „změna“), jež nabylo účinnosti dne 5. 12. 2013, již se mění závazná část územního plánu obce Vysoký Újezd (dále též „ÚPO“), schváleného dne 28. 4. 2005.

V návrhu uvedli, že navrhovatel a) je spoluvlastníkem rodinného domu č. p. xx na pozemku parc. č. st. xx a zahrady par. č. xx, vše v k. ú. Vysoký Újezd u Berouna. Navrhovatel b) je vlastníkem rodinného domu č. p. xx na pozemku parc. č. st. xx a zahrady parc. č. xx a xx, tamtéž. Změnou územního plánu došlo ke změně funkčního využití pruhu pozemků zahrnujícího pozemky par. č. xx a části pozemků parc. č. xx z plochy veřejné zeleně na zastavitelnou plochu „čistě obytné území“ v celkovém rozsahu 3273 m². Pruh pozemků dotčený předmětnou změnou se nachází uvnitř bloku již převážně zastavěného rodinnými domy. Schválená změna znamená zrušení zeleně uvnitř bloku rodinných domů a vytváří předpoklad pro zahušťování zástavby v dotčené lokalitě, a to ať již realizací stavby provedené v rozporu s územním plánem na pozemku parc. č. xx nebo vytvořením podmínek pro výstavbu novou na ostatních dotčených pozemcích. Přijatou změnou dojde k zahušťování zástavby, důsledkem čehož se sníží pohoda bydlení na nemovitostech navrhovatelů, spočívající především v omezení soukromí a zvýšení hlučnosti a prašnosti spojené s realizací i užíváním nové výstavby. Předmětná změna proto zasahuje do vlastnických práv navrhovatelů a práva na příznivé životní prostředí. Ve vztahu k navrhovateli b) porušuje právo na spravedlivý proces, když o námitkách jeho právní předchůdkyně Mgr. I. M., podaných k návrhu předmětné změny - upozorňujících na nezákonnost předmětné změny - bylo rozhodnuto způsobem odporujícím zákonu. Porušení shora uvedených práv zakládá aktivní legitimaci navrhovatelů k podání návrhu na zrušení předmětné změny ve smyslu § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Nezákonnost změny územního plánu spatřují navrhovatelé v:

- chybném vyhodnocení urbanistických hodnot dotčeného území,
- porušení § 55 odst. 4 zákona č. 184/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“),
- rozporu předmětné změny s jejím schváleným zadáním.

Navrhovatelé předně nesouhlasí s vyhodnocením souladu předmětné změny s cíli a úkoly územního plánování obsaženým v odůvodnění předmětné změny, podle kterého: *„Změna č. 4 řeší úpravu lokality schválené pro výstavbu tak, aby bylo dosaženo souladu zájmů veřejných reprezentovaných zájmy obce a dotčených orgánů i soukromých – vlastníků pozemků v ploše změny. Obec má zájem na změně plochy veřejné a parkové zeleně vymezené územním plánem na soukromých pozemcích. Situováním změnové plochy není dotčena krajina, nezastavěné území, přírodní, kulturní ani civilizační hodnoty území. Změnou č. 4 ÚPO se urbanistická koncepce, včetně ploch přestavby nemění. Zastavitelné plochy se zvětšují na úkor ploch veřejné zeleně v celkovém rozsahu 3273m².“* Podle navrhovatelů jde o odůvodnění, které pouze stroze konstatuje, že v důsledku předmětné změny nedochází ke změně urbanistické koncepce obce, s čímž navrhovatelé nesouhlasí. Poukazují na urbanistický posudek Ing. arch. W. H., CSc. (pouze „vyhodnocení“ nebo „analýza“, neboť materiál není opatřen znalecký razítkem ani znaleckou doložkou – poznámka soudu), který v rámci námitek předložila právní předchůdkyně navrhovatele b) Mgr. I. M., podle kterého *„dotčený pruh*

veřejné zeleně hraje z urbanistického hlediska významnou roli kompenzací sníženého standardu stavebních pozemků, přičemž systém veřejné zeleně propojující centrální část obce s krajinou je důležitou součástí aplikované koncepce zeleného města.“ Bez ohledu na to, zda je předmětná změna co do svého významu vnímána jako relevantní pro urbanistickou koncepci obce či nikoliv, skutečností zůstává, že zrušení pásu veřejné zeleně jakožto klidové zóny v zástavbě rodinných domů má podstatný dopad na urbanistické hodnoty dotčené lokality. Odůvodnění předmětné změny tuto skutečnost nereflektuje, a proto je v rozporu s § 53 odst. 4 písm. c) stavebního zákona.

V námitce poukazující na porušení § 55 odst. 4 stavebního zákona (další zastavitelné plochy změnou územního plánu lze vymezit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch) citují jednak ze str. 10 bodu h) odůvodnění napadeného OOP, podle něhož (stručně řečeno – poznámka soudu) „ÚPO z roku 2005 vymezil dostatek zastavitelných ploch bydlení a stanovil pořadí změn v území k realizaci ve třech etapách. Plocha změny je situována uvnitř zastavitelného území vymezeného ÚPO. Změnou se mění podmínky -funkční využití plochy o velikosti 3273 m² již vymezené v I. etapě současného ÚPO jako „veřejná a parková zeleň“ na plochy bydlení – „čistě obytné území“. Není zasahováno do krajiny, je respektováno nezastavěné území. Změna reflektuje potřebu vymezení této konkrétní jedné plochy jako nápravu postupu, kterým došlo ke zkrácení práv dotčené osoby v procesu pořízení ÚPO schváleného 28. 4. 2005.“ a dále z rozhodnutí o námitkách na str. 17, v němž se k uvedenému ustanovení stavebního zákona uvádí, že: „Smysl tohoto ustanovení zákona vidí správní orgán zejména ve snaze zákonodárce ochránit nezastavěné území – volnou krajinu před živelným rozšiřováním zastavitelných ploch. Proto i hospodárné využívání zastavěného území a ochrana nezastavěného území jsou mimo jiné vyjmenovány mezi cíli územního plánování. ÚP člení území obce na území zastavěné, zastavitelné plochy a území nezastavěné – volnou krajinu. Jako zásadní je fakt, že plocha změny je situována uvnitř zastavitelného území vymezeného ÚPO z 28. 4. 2005 a předtím i ÚP sídelního útvaru z roku 1994. Změnou se mění pouze funkční využití plochy o velikosti 3273 m² již vymezené v I. etapě současného ÚPO jako „veřejná a parková zeleň“ na plochu bydlení – „čistě obytné území“. Není zasahováno do krajiny, je respektováno nezastavěné území. Své hodnocení opírá správní orgán o vlastní ÚPO z 28. 4. 2005 s těmito nespornými údaji: každá nově vymezovaná zastavitelná plocha je označena velkým písmenem a číslicí – viz text ÚPO: Tři lokality („X,Y,Z“) jsou přímo navazující na stávající zástavbu obce a představují její doplnění. Lokalita, v níž je i zmiňovaná plocha, je situována mezi lokalitami „Z“ na severu, „I“ na východě a zastavěným územím na jihu a na západě, dotčená lokalita není v ÚPO označena žádným písmenem ani číslem, stejně tak neoznačeno je již zastavěné území. Z podkladové mapy ÚPO z roku 2005 je zřejmé, že na pozemcích sousedících se změnovou plochou z obou delších stran v té době již byla realizována výstavba minimálně pěti domů, které jsou zachyceny v katastrální mapě. Tuto neoznačenou lokalitu – její severní část včetně plochy navržené ke změně funkčního využití – již tehdy projektant ani nevyhodnotil jako zábor zemědělského půdního fondu. Ze všech těchto podkladů pořizovatel vyvodil, že se nejedná o další novou zastavitelnou plochu, z tohoto důvodu má zato, že ustanovení § 55 odst. 4 stavebního zákona se na projednávanou změnu nevztahuje. Potřeba vymezení této konkrétní jedné plochy odráží vůli obce napravit selhání pozornosti při kontrole a schválení ÚPO v roce 2005, zejména i proto, že tento ÚP již nelze přezkoumat a náprava jiným postupem již není možná.“

Navrhovatelé k tomu namítají, že území dotčené předmětnou změnou nebylo před nabytím účinnosti změny zastavitelnou plochou ve smyslu § 55 odst. 4 stavebního zákona proto, že toto území regulativ funkčního využití ÚPO vymezoval pro veřejnou a parkovou

zeleň, tedy pro funkční využití vylučující zástavbu. Ze závazného stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „KÚSK“) ze dne 11. 7. 2012, č. j. 086513/2012/KUSK, plyne, že předmětná změna představuje nový zábor zemědělské půdy náležející do zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) v rozsahu 0,3273 hektaru. Tvrzení pořizovatele o tom, že projektant změnu funkčního využití této plochy nevyhodnotil jako zábor ZPF, je proto zcela irelevantní. S ohledem na uvedené je zjevné, že vymezení zastavitelného území v ÚPO z roku 2005 bylo v rozsahu území dotčeného předmětnou změnou provedeno v rozporu s regulativem funkčního využití stanoveným tímž ÚPO. Vzhledem k tomu, že současný stavební zákon včetně § 55 odst. 4 pojem „zastavitelné území“ nepoužívá, je třeba při výkladu pojmu „zastavitelných ploch“ vycházet z úvahy, zda posuzované plochy s ohledem na všechny dopadající regulativy ÚP jsou zastavitelné či nikoliv. Protože tomu tak není, je závěr pořizovatele o tom, že se § 55 odst. 4 stavebního zákona na projednávanou věc nevztahuje, nesprávný. Předmětná změna je vydána v rozporu s tímto zákonným ustanovením, protože byla vydána bez předchozího průkazu nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy, ba dokonce za situace, kdy je zde dostatek nevyužitých zastavitelných ploch, jak je konstatováno na str. 10 pod písm. h) odůvodnění předmětné změny.

V poslední námitce uvedli, že podle zadání se měla předmětná změna týkat pozemků parc. č. xx, nicméně návrh změny byl bez dalšího zpracován také pro pozemky parc. č. xx. Podle navrhovatelů se tak stalo za účelem legalizace výstavby realizované v rozporu s ÚP na pozemku parc. č. xx. Na tuto námitku právní předchůdkyně navrhovatele b) bylo v odůvodnění změny reagováno tak, že: *V odůvodnění návrhu změny je popsán důvod, proč byla plocha navrhované změny oproti zadání rozšířena o 999 m². Navrženou změnu považuje autorizovaný architekt za lepší řešení..... Důsledné dodržení zadáním určené řešené plochy (celkem 2.274 m²) by znamenalo torzální zachování plochy veřejné zeleně v podobě nefunkčního rezidua. Návrh proto původně zadanou plochu rozšiřuje o pozemky parc. č. xx a xx o ploše 999 m². Torzální zachování plochy veřejné zeleně na pozemku parc. č. xx a xx je nezdůvodnitelné. ÚP v souladu s ustanovením § 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, vymezuje plochy zpravidla o rozloze větší než 2.000 m². Proto zahrnutí 999 m² do návrhu řešení změny nepovažuje pořizovatel za podstatnou úpravu, která by nutně musela vést k novému projednání zadání. Z uvedeného je také zřejmé, že při zpracování návrhu bylo hledáno a nalezeno smysluplné a komplexní řešení dotčené části území. V zadání je uveden požadavek na prověření možnosti změny funkčního využití pozemků současně s požadavkem, aby nebyla narušena urbanistická koncepce platného územního plánu a nedošlo k znehodnocení urbánního prostředí obce. Zpracovaný návrh z tohoto zadání vychází. Svoji správní úvahu opírá pořizovatel i o právní větu uveřejněno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 5/2011 rozhodnutí č. 2266 bod IV.: „Proces pořizování změny územního plánu je dynamický, její obsah se proměňuje v čase tak, jak tento proces prochází jednotlivými fázemi. Z § 50 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 nelze dovodit příkaz, aby návrh změny územního plánu byl identický s obsahem schváleného zadání, nýbrž toliko pokyn, aby návrh ze schváleného zadání vycházel. Tímto postupem nikdo nebyl zkrácen na svých právech; návrh změny byl projednán s dotčenými orgány při společném jednání podle § 50 stavebního zákona v právní úpravě účinné do 31. 12. 2012 a všechna uplatněná stanoviska dotčených orgánů byla kladná. Sousední obce neuplatnily žádné připomínky. Krajský úřad vydal stanovisko se závěrem, že návrh je možné následně projednat ve smyslu § 52 odst. 5 stavebního zákona. Návrh byl veřejně projednán, veřejnosti bylo umožněno podávat připomínky a dotčeným osobám námitky a toto právo bylo využito, kdežto k návrhu zadání podávají jen připomínky. Zastupitelstvo obce v samostatné působnosti je oprávněno o změně rozhodnout podle § 54 stavebního zákona, tj. změnu vydat, v případě, že zastupitelstvo obce nesouhlasí s předloženým návrhem nebo s výsledky jeho projednání vrátit*

návrh pořizovateli se svými pokyny k úpravě a novému projednání nebo návrh zamítnout.

K tomu navrhovatelé namítli, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu citovaného v odůvodnění předmětné změny sice vyplývá, že územní plán nemusí být co do rozsahu zcela identický s jeho zadáním, nicméně tento judikát dále upřesňuje, že ke změně zadání ÚP dochází pomocí zákonem předvídaných procesních nástrojů. Rozsudek Nejvyššího správního soudu konkrétně uvádí: „*Stavební zákon obsahuje celou řadu procesních nástrojů, které směřují k proměňování obsahu v čase tak, jak proces pořizování změny územního plánu prochází jednotlivými fázemi. Z těchto nástrojů lze namátkově uvést stanoviska dotčených orgánů, jejichž podmínky jsou pro pořizovatele změny závazné, stanovisko k vlivům na udržitelný rozvoj území, připomínky a námítky uplatněné veřejností. Zákon dále předvídá, že v důsledku veřejného projednání návrhu změny územního plánu může dojít k jeho změně a pro tento případ vyžaduje uspořádat nového veřejného projednání (§ 53 odst. 2).*“ Navrhovatelé doplnili, že ke změně zadání ÚP může v průběhu pořizování ÚP dojít např. podle § 51 odst. 3 stavebního zákona, kdy na základě výsledků projednání návrhu územního plánu s dotčenými orgány státní správy pořizovatel dojde k závěru, že je třeba pořídit nový návrh ÚP, nebo obdobně podle § 53 odst. 3 stavebního zákona na základě výsledků veřejného projednání. Postup, kdy pořizovatel na základě schváleného zadání ÚP připraví návrh v rozporu se schváleným zadáním, však stavební zákon neumožňuje. Takový postup je totiž způsobilý uvést vlastníky sousedních nemovitostí a dotčenou veřejnost v omyl, když se tyto osoby v dalších fázích projednávání předmětné změny na základě svého seznámení se s jejím schváleným zadáním mohly domnívat, že se tato změna netýká pozemků parc. č. xx a xx. Vzhledem k tomu, že veřejné vyhlášky oznamující veřejné projednání návrhu předmětné změny neobsahují informaci o tom, že se její rozsah oproti schválenému zadání změnil, nelze z pouhé skutečnosti, že proběhlo veřejné projednání návrhu předmětné změny dovozovat, že tímto postupem nebyl nikdo zkrácen na svých právech. Právě naopak, uvedený mimoprocesní postup pořizovatele byl způsobilý uvést dotčenou veřejnost v omyl a představuje procesní vadu pořizování předmětné změny.

Vyjádření odpůrce

Odpůrce ve vyjádření k návrhu předně zpochybnil aktivní legitimaci navrhovatelů k podání návrhu. Uvedl, že aktivní procesní legitimace může být dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti a ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném ÚP0, že jeho vlastnické právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované ÚP by bylo přímo dotčenou určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném ÚP0 tento plán (jeho změna) připouští. Tedy legitimace může svědčit vlastníku pozemku sousedícího s územím regulovaným ÚP0, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku. Nicméně odpověď na otázku „kam až“ možné dotčení sahá, není paušální, ale odvisí od konkrétních okolností individuálního případu. Typicky je nutno uvážit velikost aglomerace, krajinný ráz, zalidněnost, charakter území atd. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Ao 5/2010, sp. zn. 8 Ao 1/2010 a sp. zn. 8 Ao 6/2011). V daném případě se změna týká plochy v intravilánu obce s typickou moderní zástavbou. Podle napadeného opatření obecné povahy jsou dotčené pozemky určeny k zástavbě solitérními rodinnými domy se zahradou. S ohledem na skutečnost, že maximální zastavěnost pozemků byla stanovena na 30 %, přičemž případná zástavba a využití dotčených pozemků musí odpovídat regulativům plynoucím z obecně závazné právní úpravy, zejména stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů, nepřichází v úvahu, že by vlastnické právo navrhovatelů jako vlastníků sousedních pozemků mělo být omezeno. Nejde o případ, kdy by

dotčené pozemky bylo možno využít k nějakému průmyslovému či obdobnému účelu zatěžujícím okolí výraznými emisemi. Vzhledem ke konkrétní místní situaci není dána ani obava z nějakého podstatného zvýšení dopravní zátěže a z toho vyplývajících dopadů. Odpůrce proto uzavírá, že na straně navrhovatelů není dána aktivní procesní legitimace k podání předmětného návrhu ve smyslu § 101a s. ř. s. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., by nedostatek zkrácení práv na straně navrhovatelů předmětným opatřením obecné povahy, měl být důvodem pro zamítnutí žaloby. Pokud jde o argument, že procesní legitimace navrhovatele b) je založena porušením práva navrhovatele b), resp. jeho právní předchůdkyně na spravedlivý proces, má odpůrce za to, že tvrzená skutečnost aktivní legitimaci navrhovatele založit nemůže.

K chybnému vyhodnocení urbanistických hodnot dotčeného území a jejich ochrany odpůrce uvedl, že odůvodnění na str. 7 opatření obecné povahy je širší než uvádí navrhovatelé. Stejně tak v části A bodu 3 je obsaženo odůvodnění předmětné změny provedené i s ohledem na požadavky ochrany architektonických a urbanistických hodnot ve smyslu § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona. Názor navrhovatelů o nezákonnosti předmětné změny vyjádřený v tomto bodě je nedůvodný.

K rozporu s § 55 odst. 4 stavebního zákona odpůrce konstatoval, že navrhovatelé namítají (stejně jako při veřejném projednání návrhu), že území dotčené předmětnou změnou nebylo před nabytím účinnosti předmětné změny tzv. zastavitelnou plochou ve smyslu požadavku stavebního zákona a pokud bylo předmětné opatření obecné povahy vydáno bez předchozího průzkumu nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy, bylo pro rozpor se shora uvedeným ustanovením vydáno nezákonně. Této námitce nelze vyhovět, neboť dotčené území spadalo do kategorie zastavitelné plochy již před schválením předmětné změny a nikoliv do tzv. nezastavitelné plochy. Platný ÚPO člení území obce na území zastavěné, zastavitelné plochy a území nezastavěné (volnou krajinu). Plocha změny je situována uvnitř zastavitelného území vymezeného ÚPO schváleným v roce 2005. Napadeným opatřením obecné povahy se mění pouze funkční využití plochy změny, není jím zasahováno do volné krajiny, je respektováno nezastavěné území. Vzhledem k tomu, že plocha změny se nenachází v nově zastavitelné ploše a není tzv. další zastavitelnou plochou ve smyslu § 55 odst. 4 stavebního zákona, není námitka navrhovatelů namístě.

K poslední námitce ohledně rozporu předmětné změny se schváleným zadáním uvedl odpůrce, že tu již uplatnila právní předchůdkyně navrhovatele b). Z odůvodnění na str. 43 a dále napadeného opatření obecné povahy, kterou navrhovatelé z podstatné části zmiňují, je zřejmé, z jakých důvodů nebylo možné námitce vyhovět. Odpůrce (stejně jako ve vypořádání námítky) odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Ao 5/2010, podle kterého je zadání ÚP pouze východiskem celého procesu, jenž nemusí plně korespondovat s obsahem návrhu. Odpůrce proto uvedl, že zařazení pozemků parc. č. xx a xx do území dotčeného předmětnou změnou není v rozporu se zákonem. Ze všech uvedených důvodů navrhl zamítnutí návrhu.

Navrhovatelé nevyužili možnosti podat na vyjádření odpůrce repliku.

Stanoviska osob zúčastněných na řízení

Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) ve společném oznámení o uplatňování práv osob zúčastněných na tomto řízení uvedli, že na základě pravomocného stavebního povolení

uskutečnili výstavbu rodinného domu na pozemku parc. č. xx o výměře 1.412 m², jenž se nachází v k. ú. Vysoký Újezd u Berouna, zapsaný na LV č. xx, vedeným Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, katastrálním pracovištěm Beroun. V rámci prováděné výstavby byla na zmíněném pozemku provedena výstavba bazénu a sauny, jež byly následně shledány jako stavby prováděné bez stavebního povolení. Podali proto žádost o dodatečné povolení stavby spolu se žádostí o udělení souhlasu se stavbou bazénu a sauny. Obecní úřad Vysoký Újezd jim následně sdělil, že nemá námítky proti výstavbě bazénu, neboť se z větší části nachází na pozemku, který je určen k výstavbě. Tato skutečnost nebyla nikde po dobu probíhajících řízení zohledněna, přestože v důsledku tohoto souhlasu bylo možné udělit pro dodatečnou stavbu na pozemku povolení a nadále se v řízení o odstranění stavby zabývat pouze stavbou sauny. Podotkli, že ostatní účastníci řízení jim udělili souhlas a souhlasy byly připojeny k žádosti o dodatečné povolení stavby. V návaznosti na tuto skutečnost byl ostatně projednán návrh na změnu ÚPO pro předmětný pozemek, dokládány zápisy a usneseními z veřejného projednání zadání zastupitelstva obce a tomu odpovídající veřejná vyhláška, již soudu přiložili. Část pozemku parc. č. xx vymezená původním ÚPO z 28. 4. 2005 byla deklarována jako součást plochy „veřejná a parková zeleň“. Podle regulativů uspořádání území slouží plochy veřejné zeleně k rekreaci a dotváření životního prostředí. Vzhledem ke skutečnosti, že uvedený pozemek je jejich soukromým vlastnictvím, nemohou být položky funkčního využití, označené v regulativu jako přístupné a podmíněně přístupné, realizovány, neboť se sice podle platného ÚPO jedná o veřejnou a parkovou zeleň, avšak na soukromém pozemku. Současným funkčním využitím byli značně omezeni ve výkonu vlastnického práva k uvedené části pozemku. Je proto zcela zřejmé, že funkční využití veřejné a parkové zeleně na soukromém pozemku je zcela nevyužitelné tak, jak předpovídá úprava ÚPO. Vzhledem k tomu, že na části pozemku uskutečnili na základě pravomocného stavebního povolení stavbu rodinného domu, mají na části uvedeného pozemku dotčené veřejnou a parkovou zelení zájem realizovat stavby dotvářející podobu a ráz rodinného domu (bazén a sauna), nikterak nenarušující ostatní využití zeleně v obci, ani nenarušující celkový ráz obce. To odpovídá úpravám obsaženým v předmětné změně ÚPO, jež je pro ně také oporou pro jiné řízení vedené rovněž u Krajského soudu v Praze. Závěrem uvedli, že zrušení předmětné změny je v rozporu s jejich zájmy, změna funkčního využití pruhů pozemků se nedotýká vlastnických práv navrhovatelů, zájmy navrhovatelů je možné řešit jiným způsobem než zrušením napadeného opatření obecné povahy a neprůkazné je navrhovateli uváděné chybné vyhodnocení urbanistických hodnot dotčeného území a jejich ochrany, jakož i uváděný rozpor předmětné změny se stavebním zákonem. Za vůbec kuriózní považují dovozování rozporu předmětné změny se schváleným zadáním. Zmíněná problematika je zpochybňována subjektivním výkladem zájmů navrhovatelů a s odkazem na soustředěnou dokumentaci a jednání zastupitelstva obce ze 7. 9. 2013 a 14. 11. 2013 neobstojí. Návrh na zrušení opatření obecné povahy je nepodložený a proto navrhli zamítnutí návrhu.

Osoby zúčastněné na řízení 3) a 4) v oznámení pouze konstatovaly, že se jich předmětná změna jako vlastníků pozemku parc. č. xx, zapsaného na LV č. xx v obci Vysoký Újezd (podle připojeného výpisu z katastru nemovitostí), přímo dotýká a že ve svých právech a povinnostech mohou být dotčeni i zrušením opatření obecné povahy. Shodně se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení 5), jež je podle připojeného výpisu z katastru nemovitostí vlastnící pozemků parc. č. xx v téže obci.

Rekapitulace správního spisu

Ze správního spisu předloženého odpůrcem plyne, že zastupitelstvo obce schválilo na svém zasedání dne 18. 12. 2008 pořízení změny ÚPO (resp. 19. 3. 2009, kdy zastupitelstvo

souhlasilo s opravou zápisu a usnesení z veřejného zasedání zastupitelstva obce z 18. 12. 2008), na základě návrhů fyzických osob M. F. [osoby zúčastněné na řízení 5) – poznámka soudu] a L. a A. K. [osob zúčastněných na řízení 3) a 4) – poznámka soudu] s tím, že pořizovatelem změny bude odbor územního plánování a regionálního rozvoje Městského úřadu Beroun a zástupcem obce při jednání bude starostka obce. V návrhu zadání (červen 2009) se pak uvádí, že návrh na pořízení změny podaly fyzické osoby, jež mají vlastnické právo k pozemkům v obci. Pořizovatel posoudil předložený návrh zadání z hledisek uvedených v § 46 stavebního zákona a shledal, že splňuje předepsané náležitosti a neodporuje právním předpisům. Návrh na pořízení změny ÚPO obsahuje požadavek na nápravu pochybení ve vypracování čistopisu ÚPO schváleného dne 28. 4. 2005. Návrh spočívá ve změně funkčního využití pozemků parc. č. xx, xx a xx (dříve xx), které jsou ve schváleném ÚPO z roku 2005 označeny jako „veřejná a parková zeleň“, ačkoli při „Vyhodnocení stanovisek a připomínek k ÚPD obce Vysoký Újezd (Kozolupy, Kuchař)“ z ledna 2005 zastupitelstvo obce rozhodlo vyhovět námitce vlastníka uvedených pozemků a zahrnout je do zastavitelných ploch. Své rozhodnutí o vyhovění námitce paní Marie Fatkové zastupitelstvo obce písemně potvrdilo dopisem č. j. 33/2005 ze dne 28. 1. 2005. Navrhuje se vymezení plochy pro umístění jednoho rodinného domu. Pořízení změny ÚPO jako jediný možný postup k nápravě chyby při vyhotovení konečného provedení ÚPO doporučil KÚSK sdělením ze dne 4. 2. 2008, č. j. 16499/2008/KUSK (dále jen „metodická pomoc“). Z tohoto důvodu se pro tento návrh nepoužije ustanovení § 55 odst. 2 stavebního zákona.

Oznámení o projednání návrhu zadání změny bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 16. 6. 2009, vyvěšenou u odpůrce dne 16. 6. 2009 a sejmutou dne 17. 7. 2009. KÚSK v koordinovaném stanovisku ze dne 24. 6. 2009, č. j. 098010/2009/KUSK/OŽP/La, konstatoval, že předmětem změny je náprava pochybení ve vypracování čistopisu územního plánu, kdy pozemky parc. č. xx (nyní xx) byl zařazen do veřejné a parkové zeleně, přesto, že bylo vyhověno námitce vlastníka a zastupitelstvo odsouhlasilo jeho zařazení do zastavitelných ploch pro bydlení.

K návrhu zadání podal dne 7. 7. 2009 připomínku navrhovatel a), v níž poukázal na to, že stavební zákon nezná termín „pochybení“ v již schváleném ÚPO. V původním ÚPO, ani v parcelaci a zastavovacím plánu dané lokality z května 1999, není zakresleno více parcel. Původní pozemek parc. č. xx má jediný vstup, a to z pozemku parc. č. xx. Nesmyslným dělením pozemku tak přišel majitel o vstup na další vzniklé pozemky parc. č. xx, xx a xx. Nesouhlasí proto s vymezením plochy pro umístění ani jednoho rodinného domu. Dovolával se proto dodržení § 55 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož lze změnou ÚP vymežit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch. Pozemky par. č. xx a parc. č. xx, které vznikly na základě částečného dělení původního pozemku parc. č. xx, jsou v ÚPO vedeny jako veřejná zeleň. Ta se může změnit jedině, když to vyžaduje veřejný zájem, což není v daném případě splněno. Změnou nesmí být dotčena práva a oprávněné zájmy dotčených osob. Podle urbanistické koncepce zakotvené v platném ÚPO, podle níž je vytvořit zelené město s dostatečnými odstupy jednotlivých rodinných domů. Navrhovaná změna by vedla k nepřiměřené hustotě zástavby, jež neodpovídá urbanistické vizi obce. Z pohledu vlastníků rodinných domů sousedících s plochou s funkčním využitím – veřejná zeleň, jež by se měla změnit na obytnou zónu, nelze s navrhovanou změnou souhlasit, protože jde o zásadní změnou funkčního využití plochy, s níž musí souhlasit všichni zainteresovaní vlastníci přilehlých pozemků. Žádá zachovat status quo také proto, že navrhovatel změny tyto pozemky ve dvou po sobě následujících ÚPO nechtěl urbanizovat a nyní chce měnit stávající vztahy, s čímž majitelé okolních pozemků zásadně nesouhlasí. Stavební zákon předikuje, že

umístění staveb musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům zachování pohody bydlení na venkově. Budoucí výstavba nesmí zasahovat do pokojného stavu ve smyslu § 5 občanského zákoníku, jenž zakazuje např. zásah do vlastnického práva zhoršováním kvality života, ztrátou výhledu nebo snížení tržní hodnoty sousedních nemovitostí. V návrhu zadání není uvedeno, kdo konkrétně žádá o předmětnou změnu. Proto žádá o zrušení projednávání návrhu zadání změny.

Navrhovatel b) v připomínce ze dne 10. 7. 2009 v zásadě argumentoval shodně jako navrhovatel a), když dále uvedl, že nesouhlasí s umístěním ani jednoho rodinného domu. U dvou pozemků jsou odlišní majitelé. Budou-li pozemky uzákoněny jako stavební, nic nebrání tomu, aby tam byly postaveny minimálně tři domy.

Dne 13. 7. 2009 podali společnou připomínku Mgr. I. M. a navrhovatel b). V bodě 1. uvedli, že při pokusu o pořízení změny č. 1 ÚPO prokázal pořizovatel v předloženém zadání naprostou ignoranci stavebního zákona, neodbornost a nezodpovědnost, což je naprosto zřejmé z analýzy a připomínek občanů (připomínka podatelů, posudek z 23. 7. 2008 a podání z 9. 1. 2009). Pořízení změny bylo proto zrušeno. Další pokus - předmětná změna - se vyznačuje prakticky stejným postupem. Pořizovatel z věcného pohledu vytváří podmínky pro znehodnocení koncepce rozvoje sídla, což se promítá do negativních vlivů na prostředí a do znehodnocení území. Z právního hlediska, s odvoláním na doporučení KÚSK z 4. 2. 2008, jsou vyvozovány mylné závěry. Pojímají stavební zákon jako neplatný ve svém celku. Podatelé si kladou otázku, který orgán veřejné správy (na základě doporučení KÚSK) si osvojuje právo zásahu do úpravy zákona, svévolně určuje a vymezuje rozsah jeho platnosti. V pojetí změny se pořizovatel vrací do fáze dodatečných úprav „čistopisu“ ÚPO, nehledě na běžící procesy pořizování změny. Přehlížení věcné stránky podstaty věci, zmatečné pořizování změny ÚPO. Lehkomyslné či mocenské pojetí zacházení s uplatněním stavebního zákona se vyznačuje značnou vypovídací schopností o plnění povinností, které stavební zákon a jistě i pracovní náplň pořizovateli ukládají. Pořizovatel změny, vědom si snad své síly, opětovně provokuje dotčené orgány i širokou veřejnost. Jsou mu lhostejné škody, které opětovně působí; finančními ani jinými ztrátami se zjevně nezabývá. 2. Paní F. se obrátila dopisem ze dne 24. 10. 2004 na obecní úřad s tím, že nesouhlasí s označením svého pozemku v návrhu ÚPO a chce, aby byl nadále „*zahrada s možností využití v budoucnu jako stavební, stejně jako ostatní pozemky v okolí*“. Nebylo tak zřejmé, zda požaduje již v roce 2004 převedení svých pozemků do stavebních ploch. Na to reagoval starosta obce dne 28. 1. 2005 s tím, že jejímu požadavku bude vyhověno. Bez bližší specifikace je i tato odpověď nejasná. Pokud byl následně po schválení čistopisu ÚPO v dubnu 2005 konstatován rozpor či pochybení projektanta, který ne zcela jasný požadavek jmenované do výsledné a schválené verze ÚPO nepromítl, bylo namístě provést nápravu standardní procedurou projednání a schválení následné změny ÚPO, kterou by se věc řešila. To se dosud nestalo. Prvým krokem v procesu pořízení změny by muselo být zjištění, k čemu vlastně tehdy směřovaly projevy vůle paní F. a starosty obce. To se nestalo. Nehledě na to, že důvod pořízení změny „náprava pochybení“ není nijak v zákoně upraven a jde proto o naprosto nestandardní pořizování změny na podnět vlastníka nemovitostí. 3. Návrh zadání nijak nezachycuje problematiku nezbytného přístupu a příjezdu k předmětným pozemkům z veřejné komunikace. Rovněž pod písm. i) zcela zamlčuje střet zájmů v území, který zde existuje, a to dlouhodobě, natož aby stanovil pokyny k jeho řešení. 4. Pokud jde o písm. n) tedy o otázku variantního řešení, je naprosto zřejmé, že zde musí být vytyčena a prověřena přinejmenším varianta ponechání plochy ve veřejné zeleni a také varianta změny funkčního využití na zahradu. Varianty musí být zahrnuty do zadání a v dalším stupni projednání prověřeny z hlediska cílů a úkolů územního plánování (§ 168 stavebního zákona), protože proces územního plánování zdaleka

nelze redukovat pouze na otázku vyhovění soukromým záměrům vlastníků pozemků. 5. Chyby se vyskytly rovněž v proceduře zveřejnění návrhu zadání změny. Veřejná vyhláška sice visela na úřední desce od 16. 6. 2009, avšak ještě dne 21. 6. 2009 chybělo její zveřejnění formou dálkového přístupu na webu pořizovatele. Je proto pochybné, od kdy plynula zákonná lhůta a zveřejnění vyhlášky by mělo být zopakováno. 6. Pokud jde o samotný obsah návrhu zadání změny, plně odkázali na „*Rámcové vyhodnocení vlivů návrhu zadání č. 1 územního plánu obce V. Ú. na jeho schválenou koncepci – Posudek*“, vypracovaný s datem 23. 7. 2008 Ing. Arch. W. H., CSc. Obsahově se totiž problematika předmětné změny nijak nezměnila a tento expertní podklad je plně aktuální i nyní, včetně jeho závěrů. V nich se uvádí, že „*Návrh zadání má zřejmě vzbudit dojem, že změna ÚPn je všeobecně nevýznamná, „jednoduchá“ a „jednoznačná“. Posudek prokázal, že změna koncepce je naopak velmi závažná. Návrh zadání znehodnocuje přijatou filozofii tvorby zeleného města a zpochybňuje od prvopočátku vůli zastupitelstva stvrzenou a velkoryse pojatou koncepci realizovat.Návrh změny nepřináší inovace promítající se do zhodnocení území, do kvality prostředí a jeho životních podmínek, nepodílí se na kultivovanosti udržitelného rozvoje území.*“

Městský úřad Beroun, odbor územního plánování a regionálního rozvoje zaslal dne 24. 7. 2009, pod č. j. 2567/2009/ÚPRR odpůrci „*Vyhodnocení projednávání návrhu zadání změny č. 4 územního plánu obce Vysoký Újezd (dle § 47 stavebního zákona)*“, dále jen „*vyhodnocení*“, a ve smyslu § 47 odst. 4 stavebního zákona vyzval odpůrce (starostku) ke stanovisku k došlým připomínkám, popřípadě k návrhům na úpravu zadání změny před jeho předložením zastupitelstvu obce. Zde soud pro úplnost poznamenává, že ve vyhodnocení je u připomínky R. K. (jež je shodná s připomínkami navrhovatelů) v kolonce „*závěr pořizovatele*“ uvedeno – k rozhodnutí zastupitelstvu obce. Byť ve vztahu k identickým připomínkám navrhovatelů tato poznámka absentuje, lze z logiky věci usuzovat na to, že i o nich mělo rozhodnout zastupitelstvo obce. Starostka na výzvu reagovala sdělením ze dne 31. 8. 2009, č. j. 311/2009 označeným jako „*vyhodnocení připomínek*“ tak, že obec trvá na pokračování pořízení změny a navrhuje, aby připomínky odborného charakteru posoudil zpracovatel změny, který má autorizaci pro zpracování ÚPO. Týž text obsahuje také sdělení starostky témuž odboru ze dne 4. 9. 2009, č. j. 319/2009 označené jako „*Souhlas s projektovou dokumentací*“.

Ve správním spisu je dále založeno „*Zadání upravené na základě výsledku projednání září – říjen 2009 schváleného zastupitelstvem obce Vysoký Újezd*“, v němž bylo písm. d) „*požadavky na plošné a prostorové uspořádání území (urbanistickou koncepci a koncepci uspořádání krajiny)*“ doplněno o konstatování, že zpracovatelem budou posouzeny a prověřeny podané připomínky, včetně připomínky č. 2 (P. a M. L.), č. 4 (Ing. M. M.) a č. 5 (Mgr. I. M. a Ing. M. M.), tedy připomínky navrhovatelů. Zastupitelstvo obce svým usnesením ze dne 3. 12. 2009 vyslovalo souhlas se zadáním předmětné změny.

Dne 30. 12. 2010 podal navrhovatel a) stížnost na postup při zpracovávání změny ke KÚSK a k Městskému úřadu Beroun. Ve stížnosti poukázal na neprojednání jeho připomínky k zveřejněnému návrhu zadání změny, v níž vyjádřil zásadní nesouhlas s návrhem na zrušení plochy určené pro veřejnou zeleň. Uvedl, že připomínka nebyla v návrhu zadání změny ani v nejmenším uplatněna, návrh zadání nebyl upraven a neexistuje ani žádný doklad o projednávání jeho připomínky, popřípadě zdůvodnění jejího zamítnutí. Návrh zadání změny tak nebyl zpracován v souladu s § 47 odst. 4 stavebního zákona. Tak jako ve stížnosti ze dne 7. 7. 2009 upozornil na to, že je zcela nepravdivé, zavádějící a účelové tvrzení o tom, že jde „*o nápravu pochybení*“ ve zpracování čistopisu ÚPP, a to proto, že ÚPO byl, a to i v této lokalitě, zpracován a schválen při plném vědomí tohoto stavu tehdejšími vedení obce i

bývalým vlastníkem pozemku. O tom svědčí mimo jiné i to, že po poměrně dlouhou dobu k tomu nikdo žádnou připomínku nevznnesl a první pokus o revidování se objevil až v souvislosti s prodejem tohoto pozemku. Dále upozornil na to, že ani schválený návrh zadání změny neobsahuje údaj o zpracovateli a není ani uvedeno, v jakých etapách bude při zpracování změny ÚPO postupováno. Na veřejném zastupitelstvu dne 3. 12. 2009 navíc starostka obce mystifikovala a vědomě uvedla v omyl i zastupitele, že připomínky byly řádně projednány a zapracovány do změny. Při protestování byli umlčeni a mohli se k tomu vyjádřit až v diskusi, když již bylo rozhodnuto. KÚSK v odpovědi ze dne 2. 2. 2010, č. j. 017323/2010/KUSK, sdělil, že celý proces pořízení ÚOP, resp. jeho změny se řídí § 43 až 54 stavebního zákona. Podle § 47 odst. 2 může každý občan podat připomínky, dotčené orgány a krajský úřad uplatňuje požadavky a sousední obce mohou uplatnit podnět. Podle odst. 4 upraví pořizovatel návrh zadání na základě požadavků a podnětu (nikoli připomínek) a předloží ke schválení. Z toho plyne, že není povinností upravovat návrh zadání změny na základě připomínek a ten, kdo ji uplatnil, nemá právní nárok na její akceptování. Stavební zákon neukládá povinnost rozhodnout ve fázi zadání ÚPO o připomínkách ani neukládá jejich projednání. Pokud by tomu tak nebylo, došlo by k absurdní situaci, kdy by pořizovatel stál před nereálným úkolem upravit návrh zadání se zcela protichůdnými zájmy. Teprve ve fázi řízení o územním plánu podle § 52 stavebního zákona mohou být podávány námitky, o kterých rozhoduje zastupitelstvo obce. Námitky proti ÚPO mohou podávat pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch a zástupci veřejnosti. Ostatní mohou podávat jen připomínky, o kterých se však nerozhoduje, ale v textové části ÚPO se s nimi pořizovatel musí vypořádat. Pokud uvádí, že důvod pořízení změny je nepravdivý, odkázal na to, že v návrhu zadání změny dostupném na internetu jsou citovány doklady s uvedením č. j., jež jeho dohady vyvracejí. Potvrdil, že stanovisko KÚSK č. j. 16499/KUSK (metodická pomoc) bylo obci zasláno a obec v souladu s ním postupovala. Prověření jiných dokladů KÚSK nepřísluší. Konstatoval, že podstatné pro pořízení změny ÚPO je rozhodnutí zastupitelstva obce. Ani takové rozhodnutí nezaručuje, že změna ÚPO bude vydána. Pokud stěžovatel postrádá v návrhu zadání v jakých etapách bude dále postupováno, podotkl, že podle vyhlášky č. 500/2006 Sb. obsah zadání ÚPO obsahuje pouze případný požadavek na zpracování konceptu. V případě, že takový požadavek uplatněn nebyl, zpracovává se přímo návrh ÚPO. Návrh zadání zpracovává pořizovatel. V této fázi jím byl úřad územního plánování - Městský úřad Beroun, odbor územního plánování a regionálního rozvoje, což je uvedeno na úvodní straně zadání, dostupného na internetu.

Městský úřad Beroun – odbor územního plánování a regionálního rozvoje dne 13. 1. 2010 pod č. j. 4491/2009/ÚPRR, stěžovateli sdělil, že návrh zadání byl před předložením zastupitelstvu obce upraven, připomínky stěžovatele byly zapracovány do bodu d) zadání a jejich úplné znění se stalo jeho součástí ve formě přílohy. Upravené zadání se již znovu neprojednává a nezveřejňuje. Zadání schválené zastupitelstvem obce se předává zpracovateli. Všechny připomínky budou posouzeny a prověřeny zpracovatelem – autorizovaným architektem, který bude na základě smlouvy s obcí vyhotovovat návrh změny. Připomínky stěžovatele byly projednány s pověřeným zastupitelem obce. Současně bylo podotknuto, že připomínky se jednotlivě s jejich podatelí neprojednávají ani se na ně neodpovídá. Návrh zadání byl zpracován v souladu s § 47 odst. 4 stavebního zákona. Náležitosti obsahu zadání odpovídají příslušnému právnímu předpisu (příloha č. 6 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti). Údaje o zpracovateli se v zadání neuvádějí. Další postup při zpracování změny ÚPO se neuvádí do zadání. Je stanoven v § 50 až § 54 stavebního zákona. Tvzení stěžovatele o nepravdivosti důvodu přijetí změny považuje Městský úřad Beroun za

subjektivní názor stěžovatele. Obsah úvodu zadání se opírá o řadu dokumentů, jež předcházely rozhodnutí zastupitelstva obce pořídit předmětnou změnu i o písemné sdělení obce k této záležitosti. Průběh veřejného zasedání zastupitelstva obce nepatří Městskému úřadu Beroun hodnotit.

Stížnost zcela totožného obsahu, týmž správním úřadům podal dne 31. 12. 2009 také navrhovatel b). Oba úřady odpověděly identicky jako navrhovateli a).

Návrh změny vypracoval Ing. arch. T. H., společné jednání o návrhu změny s dotčenými orgány se uskutečnilo dne 28. 6. 2012. K návrhu změny předložil KÚSK koordinované stanovisko ze dne 21. 2. 2013, v němž odbor životního prostředí a zemědělství, ani odbor dopravy neuplatnil žádné připomínky.

Veřejné projednání návrhu změny se uskutečnilo dne 25. 2. 2013. K návrhu byly vneseny námitky z řad fyzických osob, mimo jiné navrhovatelem a) a právní předchůdkyní navrhovatele b) Ing. I. M..

Zastupitelstvo obce schválilo vydání předmětné změny na svém zasedání konaném dne 14. 11. 2013. V odůvodnění předmětné změny bylo zahrnuto rozhodnutí o námitkách, z nichž žádné nebylo vyhověno.

Posouzení návrhu

Z výše reprodukováného procesu přijetí změny (od zadání až po návrh), je zjevné, že navrhovatelé v připomínkách k návrhu zadání a navrhovatel a) i v námitkách k návrhu změny projevovali nesouhlas se změnou funkčního využití dotčených pozemků zpochybňováním obsahu námítky M. F. ze dne 21. 10. 2004 (evidované pod č. j. 717/04) k návrhu změny ÚP schváleného v roce 2005 a způsob, jakým byla tato námitka vypořádána. Přestože navrhovatelé tyto své výhrady již v návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy nezmiňují, z čehož soud dovozuje, že jde o otázku mezi účastníky nespornou, považuje soud přesto za potřebné doslovně citovat uvedenou námitku a způsob jejího vypořádání. M. F. v námitce výslovně uvedla „*Jako pořizovateli územně plánovací dokumentace Vám oznamuji, že zásadně nesouhlasím s označením mého pozemku p. č. xx k.ú. Vysoký Újezd v návrhu územního plánu obce Vysoký Újezd. Požaduji, aby tento můj pozemek i nadále zůstal jako zahrada s možností využití v budoucnu na pozemek stavební stejně jako ostatní pozemky v okolí.*“ Tehdejší starosta obce J. V. reagoval sdělením ze dne 1. 12. 2004, v němž uvedl, že „*Vašemu požadavku bude vyhověno s tím, že přístup k nově vzniklým stavebním parcelám bude zajištěn přes pozemky pč. xx a xx. Doporučujeme pro tyto pozemky nechat zpracovat parcelaci v dohodě s obcí a architekty.*“ Podle usnesení ze zasedání zastupitelstva obce ve Vysokém Újezdě dne 26. 1. 2005 „*zastupitelstvo souhlasí s vyhodnocením stanovisek a připomínek k územnímu plánu obce Vysoký Újezd.*“ Toto stanovisko je pak zachyceno v Zápisu č. 1 z jednání zastupitelstva obce V. Ú konaného dne 26. 1. 2005, jenž byl vyhotoven dne 2. 2. 2005.

Na základě obsahu námítky M. F., stanoviska starosty a zápisu z jednání zastupitelstva obce je nepochybné, že územní plán schválený v roce 2005 nerespektoval rozhodnutí zastupitelstva obce Vysoký Újezd o vyhovění námitce M. F. a zahrnutí jejího pozemku do zastavitelné plochy.

Splnění podmínek řízení

Navrhovatelé a) a b) jsou fyzickými osobami, které tvrdí, že jsou vlastníky nemovitostí v obci Vysoký Újezd, jež sousedí s pozemky dotčenými změnou. Dále tvrdí, že změnou byli dotčeni a bylo zasaženo do jejich vlastnického práva a práva na příznivé životní prostředí (zrušení veřejné zeleně, zahušťování zástavby vedoucí k snížení pohody bydlení, omezení soukromí uvnitř bloku). Navrhovatel b) pak tvrdí porušení práva na spravedlivý proces, když o námitkách jeho právní předchůdkyně Ing. I. M. podaných k návrhu předmětné změny bylo rozhodnuto způsobem odporujícím zákonu (podrobnosti o nezákonném vypořádání jsou uvedeny v návrhových bodech).

Odpůrce zpochybnil aktivní legitimaci navrhovatelů absencí dotčenosti v právech a zásahu do práv.

K tomu soud uvádí, že aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatelů se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jejich právech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120 (publikováno pod č. 1910/2009 Sb. NSS), uvedl: *„Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení“* (body 31 a 34 usnesení).

Rozšířený senát se dále věnoval aktivní legitimaci konkrétně v případě územních plánů: *„v případě územních plánů musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem s jeho předmětem, obsahem a způsobem regulace (...)“*. Rozšířený senát poté uzavřel, že navrhovatelem v řízení o návrhu na zrušení územního plánu nebo jeho části může být *„zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno. Bude jím tedy vlastník (spoluvlastník) pozemku nebo jiné nemovité věci (nebo jiných majetkových hodnot majících povahu obdobnou nemovitým věcem – tedy bytů a nebytových prostor, viz § 118 odst. 2 o. z.) a oprávněný z věcného práva k takovýmto věcem (majetkovým hodnotám). Nebude jím však osoba, jejíž právo k dispozici věci nemá povahu práva absolutního, nýbrž toliko relativního (zejména jím tedy nebude nájemce, podnájemce, vypůjčitel apod.)“* (body 35 a 36 usnesení).

Rozšířený senát se ve výše označeném usnesení zabýval i možností odmítnout návrh na zrušení opatření obecné povahy z důvodu nedostatku aktivní procesní legitimace. Dospěl k závěru, že *„bude-li již z obsahu samotných tvrzení navrhovatele (doplněných případně postupem podle § 37 odst. 5 věty první s. ř. s.) patrné, že i kdyby byla pravdivá, nemůže být navrhovatel (zejména pro povahu věci nebo jinou zcela zjevnou skutečnost) ve své právní sféře opatřením obecné povahy dotčen, je na místě odmítnout návrh jako nepřijatelný podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“* (bod 33 usnesení). Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že *„postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy odmítnutí návrhu usnesením, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjiitelným bez pochyb*

okamžitě, zpravidla již ze žaloby samé. Pokud tomu tak není, musí soud návrh „propustit do řízení ve věci“, kdy teprve, vyjde-li nedostatek aktivní legitimace najevo, bude s ohledem na tuto skutečnost rozhodnuto ve věci rozsudkem“ (rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 – 59). V posledně citovaném rozsudku jsou uvedeny rovněž příklady nedostatku procesní legitimace (absence osoby v právním slova smyslu na místě žalobce, nedostatek tvrzení o poškozených právech, nedostatek tvrzení o tom, že napadené rozhodnutí bylo nezákonné) a zcela zjevných nedostatků legitimace hmotné (kdy žalobce tvrdí porušení práva, jehož již pojmově vůbec nemůže být nositelem).

Na základě předložených výpisů z katastru nemovitostí soud ověřil, že navrhovatelé a) a b) jsou vlastníky nemovitostí v obci Vysoký Újezd, jež sousedí s pozemky dotčenými změnou. Za situace, kdy navrhovatelé současně tvrdí, že předmětná změna není v souladu se zákonem a nebyla vydána zákonem stanoveným způsobem, přičemž konkrétně specifikovanými nezákonnostmi byli zkráceni na právu vlastnickém a na právu na příznivé životní prostředí, nemá soud pochybnosti o jejich aktivní legitimaci pro podání návrhu.

Navrhovatel b) je rovněž aktivně legitimován k podání návrhu ve vztahu k tvrzené procesní vadě spočívající v nezákonném vypořádání námítky jeho právní předchůdkyně Ing. I. M. proti návrhu změny, neboť soud z veřejně přístupných informací na webové stránce www.czuk.cz ověřil, že mezi navrhovatelem b) a jmenovanou došlo k převodu majetku (např. V-2983/2013).

Pokud jde o rozsah věcného přezkumu předmětné změny, odkazuje soud např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008 – 88, v němž Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: *„Není pochyb o tom, že rozhodnutí zda a kdy obec přistoupí ke zpracování územně plánovací dokumentace je vyhrazeno samostatné působnosti obce (§ 5 odst. 1 a 2 stavebního zákona), což platí i pro jeho konkrétní podobu, která je ve své podstatě výsledkem politického rozhodnutí té které municipality. Toto oprávnění obce však není bezbřehé, neboť zde existují zákonem stanovené podmínky a omezení a v rovině obecné též omezení plynoucí ze samotného ústavního pořádku (požadavek rovného zacházení, předvídatelnosti právní regulace, minimalizace zásahů do individuálních práv fyzických a právnických osob, atd.). V tomto smyslu se vyjádřil Nejvyšší správní soud již například ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2007 - 73, publikovaném pod č. 1462/2008 Sb. NSS, kde uvedl, že v případě územního plánování jde vždy „o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsanych mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto 'vejde' do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet. V reálném životě totiž existuje značná variabilita možných situací a je vždy věci*

příslušných správních orgánů, aby velmi citlivě vážily, do jaké míry jsou tyto námitky důvodné a naopak kdy se jedná toliko o námitky spíše obstrukční povahy. Jak již ostatně zdejší soud uvedl ve svých dříve citovaných rozhodnutích, i v prostředí liberální tržní ekonomiky je nezbytná existence územního plánování. Jeho cílem je vytváření předpokladů pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. Regulace využití území je otázkou přesahující rámec života jedné i více generací a proto musí být povznesena nad momentální krátkodobé či dokonce okamžité potřeby té či oné politické reprezentace vzešlé z výsledků voleb“. Je tedy zřejmé, že správní soud není oprávněn posuzovat vhodnost funkčního využití té které lokality; kromě splnění kompetenčních a procedurálních požadavků mu však nic nebrání též posoudit, zda zvolené řešení není v rozporu s požadavky hmotného práva (krok č. 4 algoritmu), popř. zda (i při formálním splnění všech podmínek hmotného práva) nejde o řešení ve vztahu ke konkrétní osobě (navrhovateli) zjevně nepřiměřené, nezdůvodnitelné či diskriminační, nejde-li o zjevný exces, šikanu apod. (krok 5 algoritmu přezkumu). Současně s tím je však vždy nutno uvážit, zda takový zásah skutečně představuje reálné a konkrétní porušení práva navrhovatele. Správní soud je tedy povolán zhodnotit, zda mezi navrhovaným využitím území a (z toho plynoucím) omezením dotčeného vlastníka nemovitosti neexistuje, i při formálním dodržení veškerých požadavků hmotného práva, zjevný nepoměr, který nelze odůvodnit ani veřejným zájmem na využití území obce v souladu s požadavky uvedenými v § 18 stavebního zákona. Výsledné funkční a prostorové uspořádání území musí vždy představovat rozumný kompromis a vyváženost mezi jednotlivými veřejnými zájmy navzájem, ale i mezi veřejnými zájmy na straně jedné a soukromými zájmy na straně druhé. Jak již bylo uvedeno, řešení zvolené územním plánem může legitimně omezit výkon vlastnického práva vlastníků dotčených nemovitostí (popř. též výkon dalších práv s těmito nemovitostmi spojených – např. práva na svobodné podnikání) a není-li zjištěno, že jde o řešení nezákonné či excesivní, soud se k vhodnosti a účelnosti takového postupu nevyjadřuje.“

Vzhledem k tomu, že shora učiněné závěry Nejvyššího správního soudu jsou přiměřeně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, soud z nich bez dalšího vycházel.

K námitce chybného vyhodnocení urbanistických hodnot dotčeného území odkazuje soud nejprve na ustanovení § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona, podle něhož pořizovatel přezkoumá soulad návrhu územního plánu s cíly a úkoly územního plánování, zejména s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a požadavky na ochranu nezastavěného území.

V rovině teoreticko-právní pak konstatuje, že urbanismus je multidisciplinární obor, jehož cílem je navrhování sídelních útvarů (měst a vesnic) či jejich částí jako funkčních a vyvážených celků. Zabývá se tvorbou, rozvojem a regulací vývoje měst, venkovských sídel, parků a krajiny. Usiluje o optimální vývoj sídelních struktur, vyvážené a harmonické uspořádání území, udržení ekologické rovnováhy a ochranu kulturního dědictví s cílem zajištění udržitelného rozvoje území. Základním nástrojem pro řízení výstavby, rozvoje osídlení a péči o životní prostředí je územní plánování, jež ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Jeho úkolem je též uplatňovat a zohledňovat poznatky i z oborů architektury, urbanismu a památkové péče. Územní plán stanoví základní koncepci rozvoje územní obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového a funkčního uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury.

Konkrétně pak soud uvádí, že podle textové části odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je jeho nedílnou součástí samostatná část „odůvodnění změny č. 4 územního plánu obce Vysoký Újezd“. V její kapitole 3.3., označené jako „Odůvodnění urbanistické koncepce“, jsou nejprve v podkapitole 3.3.2. popsána hlavní východiska urbanistické koncepce (dílní korekce funkčního využití parcely, jejíž vlastník byl v procesu projednání a přijetí územního plánu krácen na svých právech), v podkapitole 3.3.3. zhodnoceny dříve zpracované a schválené územní plánovací dokumentace (územní plán z roku 2005, včetně odborné analýzy Ing. arch. W. H., CSc., a materiálu Doc. Ing. arch. J. M. se závěrem o jejich odborné neobhajitelnosti) a posléze v podkapitole 3.3.4. navržena urbanistická koncepce (celé řešené území zařadit do funkční plochy čistě obytné území). Navržená urbanistická koncepce je pak odůvodněna následovně: *„Plocha původní parc. č. xx, dnes parc. č. a xx o celkové výměře 3 273 m² byla územním plánem z roku 1994 zařazena do plochy čisté bydlení, konkrétně rozvojová oblast „B“ (celkem 7 000 m²) s návrhem zastavění 17 řadovými rodinnými domy na parcelách 400 m², nebo 8 izolovaných rodinných domů na parcelách 800 m². Na základě tohoto územního plánu byla vydána územní rozhodnutí a stavební povolení na stavbu minimálně dvou domů na st.p.č. 147 a 149, které jsou v návrhu územního plánu z roku 2005 zakresleny v podkladu katastrální mapy. Lze tedy stěží přijmout a akceptovat námitku vlastníků těchto nemovitostí (navrhovatelů – poznámka soudu), že při koupi pozemků a budování svých nemovitostí počítali s realizací veřejné zeleně na pozemkových parc. č.xx, xx v souladu s novým územním plánem a že zastavění těchto pozemků znehodnotí jejich nemovitosti. Z věcného hlediska je jádrem sporu o oprávněnost či neoprávněnost pořízení změny, potažmo revize koncepce veřejné zeleně, otázka námitky Marie Fatkové v procesu pořízení územního plánu (z roku 2005 – poznámka soudu), jak je uvedeno v námitce Mgr. I. M. a Ing. M. M.. Následně zpracovatel doslovně cituje námitku M. F. vyhodnocuje ji jako projev nesouhlasu vlastníka měnit dosavadní statut parcely (podle tehdy platného územního plánu z roku 1994), kdy pozemek kategorie zahrada je zahrnut do plochy určené k zastavění obytnými domy. Stanovisko tehdejšího starosty obce pak vyhodnocuje jako vyhovění námitce a uzavírá, že „Na základě uvedeného je tedy zřejmé, že je povinností obce vyhovět námitce Marie Fatkové. Dle sdělení obce ze dne 28. 12. 2006 nemá tato proti vyjmutí poz. parc. č.xx v k. ú. Vysoký Újezd z ploch veřejné a parkové zeleně námitky. Torzální zachování plochy veřejné zeleně na pozemkové parc. č. xx je nezdůvodnitelné.“*

Soudem shora podrobně reprodukováný obsah odůvodnění jednoznačně vyvrací tvrzení navrhovatelů o strohosti odůvodnění. Neobstojí ani námitka o nedostatečném vypořádání se s analýzou Ing. arch. W. H., CSc., neboť jejímu posouzení je věnována značná část podkapitoly 3.3.3., přičemž tam uvedené závěry považuje soud za logické a dostatečně podložené. Odůvodnění přijaté změny rovněž vysvětluje, z jakého důvodu (změnová plocha je situována uvnitř zastavitelného území, kratší stranou hraničí se zastavěným územím, z obou delších stran se zastavitelnými plochami čistě obytného území, druhou kratší stranou s plochou veřejné zeleně) bude urbanistický půdorys obce zachován.

V dané věci soud ve světle shora předestřené judikatury Nejvyššího správního soudu konstatuje, že změnou přijaté řešení není nepřiměřené, nezdůvodnitelné, diskriminační a zjevně excesivní, neboť důvod přijaté změny tkví v legitimním požadavku M. F. na nápravu chyby obsažené v územním plánu obce z roku 2005, v němž byla její nemovitost v rozporu se způsobem vypořádání její námitky zařazena do plochy veřejné zeleně, ačkoli měla zůstat v souladu s územním plánem z roku 1994 v kategorii zastavitelné plochy.

Pokud jde o tvrzené snížení standardu pohody bydlení, odkazuje soud na příléhavé

odůvodnění na str. 44 změny, v němž se uvádí, že změna funkčního využití plochy přilehlé na plochu se stejnými podmínkami využití nemůže vést ke střetu vzájemně neslučitelných činností i proto, že podmínky plošného a prostorového uspořádání jsou shodné jako v ostatních plochách čistě obytného území: maximální zastavitelnost 30%, pro zeleň zbývá minimálně 70% a minimální výměra stavebního pozemku 800 m². Realizovaná sousední stavba podatelky námitky (Ing. I. M. – poznámka soudu) má výměru stavebního pozemku 654 m² a zastavěnost je větší (35,9%).

Soud proto uzavírá, že ustanovení § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona nebylo porušeno a uvedenou námitku proto považuje za nedůvodnou. Nad rámec právě uvedeného odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2010, č. j. 1 Ao 3/2009 – 82, v němž se uvádí, že „*Podrobné podmínky pro využití pozemků a umístění a prostorové uspořádání staveb nestanoví územní plán, nýbrž jiný druh územně plánovací dokumentace, a sice regulační plán (§ 61 odst. 1 stavebního zákona). Navrhovateli vznášené námitky proti změně č. 2 územního plánu mají své místo při pořizování regulačního plánu nebo v územním řízení, nikoliv však při pořizování a vydávání územního plánu, resp. změny územního plánu.*

V druhé námitce vytýkají navrhovatelé odpůrci, že nerespektoval § 55 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož lze vymezit další zastavitelné plochy pouze na základě prokázání nemožnosti využití již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch. Ve vztahu k této námitce uvádí soud (ve shodě s odpůrcem), že v dané věci nebylo třeba aplikovat navrhovateli namítané ustanovení stavebního zákona, neboť změnová plocha spadala ještě před přijetím změny do zastavitelné plochy, je situována uvnitř zastavitelného území a není jí zasahováno do nezastavěného území (volné krajiny). Dodává již jen to, že v odůvodnění předmětné změny se uvádí, že koncepce územního plánu z roku 2005 byla tvořena nad celým územím obce a pro místní část Vysoký Újezd představuje vymezení 1 011 645 m² plochy bydlení a přibližně 211 983 m² ploch veřejné zeleně; změna funkčního využití plochy 3 273 m² nepředstavuje negativní zásah do struktury a systému zeleně. Tento závěr považuje soud za příslušný.

V námitce III. navrhovatelé namítají rozpor předmětné změny s jejím schváleným zadáním. Připouštějí sice, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 – 169, nemusí být návrh územního plánu co do rozsahu zcela identický s jeho zadáním, avšak upozorňují na to, že tento judikát dále upřesňuje, že ke změně zadání územního plánu dochází pomocí zákonem předvídaných procesních nástrojů, což navrhovatelé doplňují konstatováním, že ke změně zadání územního plánu může v průběhu pořizování územního plánu dojít např. podle § 51 odst. 3 stavebního zákona (po projednání návrhu územního plánu dojde pořizovatel k závěru, že je třeba pořídit nový návrh územního plánu) nebo podle § 53 odst. 3 stavebního zákona na základě výsledku veřejného projednání. Postup, kdy pořizovatel na základě schváleného zadání územního plánu připraví návrh v rozsahu odporujícím schválenému zadání, však stavební zákon neumožňuje. Vzhledem k tomu, že veřejné vyhlášky oznamující veřejné projednání návrhu předmětné změny neobsahují informaci o tom, že se její rozsah oproti schválenému zadání změnil, nelze z pouhé skutečnosti, že proběhlo veřejné projednání návrhu předmětné změny dovozovat, že tímto postupem nebyl nikdo zkrácen na svých právech. Právě naopak, uvedený mimoprocesní postup pořizovatele byl způsobilý uvést dotčenou veřejnost v omyl a představuje procesní vadu pořizování předmětné změny.

Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou, neboť již z návrhu zadání změny bylo seznatelné, jakých pozemků se změna týká. Rozšíření rozsahu změny (o 999 m² z dalších

dvou pozemků) pak plynulo z návrhu změny. S ním měl každý možnost se seznámit nejpozději při veřejném projednání, jež bylo včas avizováno veřejnou vyhláškou. Z ustanovení zákona ani neplyne, že by veřejná vyhláška oznamující konání veřejného projednání návrhu územního plánu nebo jeho změny měla kromě této základní informace obsahovat ještě jiné upřesňující informace. Nadto podle § 172 odst. 5 správního řádu mohou vlastníci nemovitostí, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy související s výkonem vlastnického práva mohou být opatřením obecné povahy dotčeny, mohou podat proti návrhu opatření obecné povahy námitky ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho zveřejnění. Tohoto svého práva navrhovatel a) a právní předchůdkyně navrhovatele b) využili a dne 25. 2. 2013 [v den, kdy se konalo veřejné projednání návrhu změny, jehož se navrhovatel a) osobně zúčastnil] podali námitky, v nichž na rozšíření rozsahu změny (rozšíření řešeného území) reagovali. Podle soudu tak k porušení namítaného ustanovení zákona nedošlo. Ani v opačném případě, by taková vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného opatření obecné povahy, neboť podle názoru soudu by ponechání zbytku pozemků ve funkční ploše veřejná zeleň bylo nefunkční.

Z důvodů výše uvedených proto soud návrh podle § 78 odst. 8 s. ř. s. zamítl. O návrhu rozhodl soud bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení na výzvu soudu neprojevali ve stanovené lhůtě s takovým postupem soudu nesouhlas.

Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Odpůrci pak na náhradě nákladů řízení přiznal soud částku 6.800 Kč, jež představuje odměnu zástupce odpůrce. Mimosmluvní odměna činí v daném případě dva úkony právní služby, tedy dvakrát úkon po 3.100 Kč (převzetí zastoupení a podání vyjádření k návrhu podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č.177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), k čemuž je dále třeba přičíst dvakrát režijní paušál po 300 Kč (tj. 600 Kč) za náhradu hotových výdajů zástupce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tedy celkem 6.800 Kč.

Osoby zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení neplnily žádnou povinnost, kterou by jim soud uložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. listopadu 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 20. 11. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní]

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková